

РЕШЕНИЕ

№ 13596

гр. София, 06.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря БЕЛОСЛАВА В. ИСПИРИДОНОВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110114382 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от (фирма) против **** с искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **1607,99 лева**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в (адрес), с абонатен номер ****, представляващ половината от втори етаж с площ от 173 кв.м., за период от 01.11.2018 г. до 30.04.2020г., с която сума ответникът неоснователно се е обогатил, ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от **382,22 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за период от 31.12.2018 г. до 16.12.2021 г., сумата в размер на **59,84 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.11.2018 г. до 29.02.2020 г., с която сума ответникът неоснователно се е обогатил, ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането и сумата в размер на **13,27 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 31.12.2018 г. до 16.12.2021 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение № 2542/21.01.2022 г. по ч. гр. д. № 599/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав, срещу която длъжникът е подал възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК.

В исковата молба са изложени твърдения, че ответникът е потребител на топлинна енергия за стопански нужди за процесния имот, но между страните не е сключен писмен договор за продажба на топлинна енергия, съобразно изискването на чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ. Процесуалният представител на ищеца поддържа, че независимо от липсата на писмено съглашение за процесния имот е доставена топлинна енергия, с цената на която собственикът на вещта неоснователно се обогатил. Предвид изложеното е направено искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи цената на доставеното количество топлинна енергия, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение, както и дължимата сума за предоставена услуга за дялово разпределение. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът отправил писмена покана до ответника за заплащане на цената на доставената топлинна енергия и стойността на услугата дялово разпределение, поради което **** дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва. Направено е искане сторените от страната съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В срокът по чл. 131 ГПК предявените искове са оспорени по основание и размер. В депозирания отговор са развити съображения, че между страните по спора не съществува валидно облигационно правоотношение с предмет договор за продажба на топлинна енергия. Ответникът чрез представителя си поддържа, че процесният имот за исковия период е бил необитаем. Същевременно в подадения отговор са изложени твърдения, че в процесния период имотът е ползван от ****, поради което не Областната администрация, а ползвателят евентуално е спестил разходи за заплащане на топлинна енергия. В подадения отговор са развити съображения, че по отношение на претенцията за лихва за забава намира приложение разпоредбата на чл. 84, ал 2 ЗЗД, съгласно която длъжникът изпада в забава след отправяне на покана, каквато не е получавана от ответника. При условията на евентуалност е направено възражение за изтекла погасителна давност. По изложените съображения е направено искане предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

При съобразяване на изложените в исковата молба фактически твърдения съдът намира, че е сезиран с иск с правно основание чл. 59 ЗЗД, чийто състав включва следните елементи: 1/ имуществено разместване в патрумониума на ищеца и ответника, в резултат на което ответникът се е обогатил за сметка на ищеца; 2/ връзка между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, което произтича от общи факти, породили обедняването и обогатяването; 3/ липса на правно основание за имущественото разместване и 4/ липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец. Обедняването на едно лице представлява намаляване на имуществото му, което може да се изрази в следните основни форми: 1/ намаляване на акТИ. /изгубване или ограничаване на права/; 2/ увеличаване на пасИ. – възникване или увеличаване на задължения и 3/ извършване на разходи /включително и в труд/. Съответно обогатяването на едно лице представлява имотно облагодетелстване, като например: увеличаване на акТИ. – придобИ.не или запазване на права; намаляване на пасИ. – погасяване или намаляване на задължения; спестяване на разходи.

В разглеждания казус на основание чл. 154 ГПК в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване обедняването си – количеството и цената на доставената през исковия период топлинна енергия и услуга дялово разпределение, обогатяването на ответника – че до имота на страната е доставено количество топлинна енергия и е извършено дялово разпределение на енергията, както и наличието на връзка между обогатяването и обедняването – че енергията и дяловото разпределение са доставяни до имот на ответника при липса на валидно основание за имуществено разместване в отношенията между страните. В тежест на ответната страна е да докаже погасяване на възникналите в нейна тежест задължения, че между страните е налице договорно правоотношение по повод предоставянето на топлинна енергия, което би изключило възможността ищецът да претендира процесните суми на извъндоговорно основание или, че трето за спора лице е консумирало доставена до процесния недвижим имот топлинна енергия за **процесния период**.

Съгласно разясненията на въззивната инстанция дадени с Решение от 24.03.2022г. по в. гр. д. № 5681/2021 г. по описа на Софийски градски съд, III – Б въззивен състав, водещ критерий за разделението между битов и небитов клиент са нуждите, за които се ползва топлинна енергия в обекта, а не неговото предназначение. В този смисъл нуждите, за които се ползва топлинна енергия в конкретен обект, обуславя и вида на правоотношението, което може да възникне с топлопреносното предприятие по повод доставката на топлинна енергия, т.е. не е възможно по отношение на този имот да възникне както правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за небитови нужди, така и правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ продажбата на топлинна енергия за стопански нужди

се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносното предприятие и потребителите, извършващи стопанска дейност. Съгласно § 1, т. 43 от ДР на ЗЕ „потребител на енергия или природен газ за стопански нужди“ е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за стопански нужди, както и лицата на издръжка на държавния или общинския бюджет. Следователно, за да са налице отношения на покупко-продажба на топлоенергия за небитови нужди е необходимо между страните да се сключи писмен договор. В този смисъл е и чл. 1, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди, който предвижда, че продажбата на топлинна енергия от (фирма) на потребители на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор с всеки купувач.

По делото не е спорно, че между страните не е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет договор за продажба на топлинна енергия стопански нужди в писмена форма за действителност. Предвид обстоятелството, че ищецът поддържа твърдения за извършена доставка на топлинна енергия за имот, представляващ частна държавна собственост, който не се използва за жилищни нужди, следва да се приеме, че ответникът има качество на „небитов клиент“ по смисъла на пар. 1, т. 33а от ДР на ЗЕ. Разпоредбата на чл. 149, ал. 1, т. 3 от ЗЕ въвежда императивно изискване за писмена форма за действителност на договорното правоотношение между топлопреносното предприятие и клиентите за небитови нужди /стопански нужди/. При липса на сключен между страните договор за доставка на топлинна енергия за стопански нужди, липсва възможност топлопреносното предприятие да претендира стойността на доставената топлинна енергия на договорно основание, предвид което в този случай разполага с правата, предвидени в нормата на чл. 59, ал. 1 ЗЗД, според която всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго е длъжен да върне онова, с което се е обогатил до размера на обедняването. Хипотезата на ползване на топлинна енергия от небитов клиент при липса сключен договор в изискуемата от закона писмена форма за валидността му и незаплащането на нейната стойност обуславят имуществено разместване, по силата на което клиентът се обогатява за сметка на топлофикационното дружество, спестявайки си разходи за отопление, което е следвало да направи за заплащането на потребената топлинна енергия, а дружеството обеднява като не получава цената на доставена услуга.

В подкрепа на поддържаните от ищеца твърдения, че ответникът в качеството на собственик на процесния имот се обогатил неоснователно, спестявайки дължими разходи за заплащане на цена на потребена топлинна енергия и такса дялово разпределение, е представен препис Акт за частна държавна собственост № 08049/24.08.2012 г. Неоснователни са доводите на ответника, че в процесния период от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г. имотът е ползван от ****, респ. ползвателят се явява легитимиран да отговаря по претенцията на топлофикационното дружество за незаплатената цена на доставена топлинна енергия. Действително по делото е представен Договор за учредяване на безвъзмездно право на ползване върху недвижим имот – частна държавна собственост от 29.07.2001 г., по силата на който в полза на **** е учредено право на ползване върху процесния имот за срок от 10 години. Съгласно разпоредбата на чл. 56, ал. 1 ЗДС / в редакцията действаща към момента на сключване на договора/ право на ползване върху имот – частна държавна собственост се учредява със заповед на областния управител за срок не по-дълъг от 10 години след провеждане на търг при условия и по ред, определени от Министерския съвет, като съгласно ал. 4 въз основа на заповедта се сключва договор. По делото не са представени доказателства, че след изтичане на срока на договора на 29.07.2021 г. е проведен търг по предвидения ред и е постановена заповед на областния управител, въз основа на която е сключен нов договор за учредяване на право на ползване върху процесния недвижим имот. За пълнота на изложението следва да бъде разяснено, че съгласно

разясненията, дадени с Решение № 172/16.12.2015 г. по т. д. № 3065/2014 г. по описа на ВКС, II ТО и Решение № 97/07.07.2017 г. по т. д. № 1108/2016 г. по описа на ВКС, II ТО, въведеният от законодателя специален режим за отдаване под наем на общински имоти изключва приложението на общото правило на чл. 236, ал. 1 ЗЗД, позволяващо след изтичане на договорения срок на действие на наемното съглашение при непротивопоставяне от наемодателя на продължаващо от стана на наемателя ползване на вещта, договорът да се счита за трансформиран в безсрочен. При отчитане на сходствата в режима по ЗОС и ЗДС, предвиждащи провеждане на нарочен търг за отдаване на имоти в полза на трети лица, следва, че след изтичане на съответния предвиден в договора за отдаване срок правоотношението се прекратява, респ. ползвателят следва да предаде имота на собственика, респ. съответната Областна администрация, а ако не стори това последната да предприеме съответните действия по връщане на имота.

По делото е представено писмо с изх. № 94АА/23_001/07.02.2017 г. от Областния управител на област София до ищцовото дружество, в което се сочи, че е в ход процедура за ново предоставяне на процесния имот на Националния център за социална рехабилитация, като организацията продължава да ползва имота към момента на изготвяне на писмото. Съдът намира, че по своя характер документът представлява частен свидетелстващ, издаден от представителя на страната, за обстоятелства явяващи се изгодни за Областната администрация в настоящия процес, поради което не се ползва с обвързваща съда доказателствена сила. В допълнение следва да се посочи, че по делото не са представени доказателства, че след изготвяне на писмото е сключен нов договор за предоставяне на правото на ползване върху имота в полза на трето лице. Предвид изложеното съдът намира, че ответникът се явява материално правно легитимиран да отговаря по предявения иск за незаплатена цена на доставена до процесния имот топлинна енергия.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 2 ЗЕ определя компонентите на топлинната енергия за отопление на сграда етажна собственост, които се използват за формиране на цената на ползваната енергия. Това са топлинна енергия, отдадена за отопление на общите части, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за отопление на имотите. Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация, се разпределя между всички потребители, пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект. Съгласно легалната дефиниция, дадена в пар. 1, т. 38 от ДР на ЗЕ „отопляем обем на имот“ включва обема на всички собствени и/или ползвани от абоната помещения и съответните припадащи се части от общите части на сградата, предвидени за отопление по проект. Легално определение на „сградна инсталация“ е дадено в § 1, т. 4 от ДР на Наредба № 2 за топлоснабдяването – „съвкупността от топлопроводи и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинната енергия от абонатната станция до имотите на потребителите, включително главните хоризонтални и вертикални разпределителни линии“. Сградните инсталации за отопление и горещо водоснабдяване са обща етажна собственост, а, както се посочи по-горе, топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация, се разпределя между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект. Съгласно чл. 41 ЗС всеки собственик, съразмерно с дела си в общите части, е длъжен да участва в разноските, необходими за поддържането или за възстановяването им и в полезните разноски, за извършването на които е взето решение на общото събрание. Сградната инсталация е обща етажна собственост – чл. 140, ал. 3 ЗЕ, чл. 38 ал. 1 ЗС, и чрез нея се затоплят не само индивидуалните имоти, но и общи части, ограждащи стени на имотите, подове тавани и пр., т.е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата в цялата сграда. Ето защо, всички собственици на имоти, находящи се в сграда - етажна собственост, принципно следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, без оглед на това каква част от тази енергия се използва за отопляване на

собствения им имот. Заплащането на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия не е резултат от реалното ползване или неползване на топлинна енергия от собствениците на имоти. То следва от факта, че сградната инсталация е обща част по предназначение, от която никой не може да се откаже, и че е изградена по предварителен проект, поради което и плащането се извършва съразмерно на отопляемите обекти по проект. В тази връзка следва да се вземат предвид и задължителните указания по прилагане и тълкуване на закона дадени в Тълкувателно решение № 2/ 25.05.2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСГК на ВКС, според които „отделният етажен собственик може да прекрати топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, но остава потребител на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата”. В мотивите на решението подробно е разгледан въпросът, че от заплащане на цена за топлинната енергия за сградна инсталация не може да бъде освободен по собствено желание отделният етажен собственик, тъй като правилата за разпределение на топлинната енергия в такИ. сгради са създадени да балансират интересите на мнозинството.

Съгласно разпоредбата на чл. 140а ЗЕ общото консумирано количество топлинна енергия в сграда - етажна собственост, присъединена към една абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, се разпределя за горещо водоснабдяване и за отопление, като количеството потребена енергия, отдадена от монтираните отоплителни тела с ИРРО се установява в общия случай след снемане на реален отчет на уредите, за което се съставя нарочен протокол.

За установяване на количеството на потребена за процесния имот топлинна енергия по делото е допуснато изслушване на съдебно-техническа експертиза, заключението по която съдът цени като обективно и компетентно дадено. Вещото лице разяснява, че количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва от общ топломер, чийто показания се отчитат ежемесечно по електронен път. Експертът уточнява, че от отчетеното количество топлинна енергия от общия топломер са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество, като разликата се разпределя между всички потребители: за отопление / имот и сградна инсталация/ и битово горещо водоснабдяване. От приетото заключение се установява, че в процесния имот има девет броя радиатори с монтирани ИРРО. Вещото лице сочи, че за процесния период показанията от измервателните средства в имота са снети след реален отчет на уредите на 11.05.2019 г. и 15.06.2020 г. От заключението се установява, че за отоплителен сезон 2018/2019 година 5 от уредите имат стойност 0.00, а за сезон 2019/2020 г. всички уреди имат стойност 0.00 и за сочения период няма начислена топлинна енергия за отопление на имота. От приетото заключение се установява, че топлинната енергия отдадена от сградната инсталация е изчислявана върху пълната отопляема кубатура съгласно акт за разпределение на кубатурата при спазване на изискванията на Наредба № 16-334 и Наредба № Е-РД-04-1. Вещото лице разяснява, че общата стойност на потребената топлинна енергия за периода възлиза на сумата в размер на 1509,88 лева.

Съдът намира, че стойността на доставената от ищеца топлинна енергия следва да бъде определена в размер посочен от вещото лице по приетата съдебно-техническа експертиза / 1509,88 лева/, а не в този даден от вещото лице по приетата съдебно-счетоводна експертиза / 1600,51 лева/, тъй като от заключението се установява, че сумите за възстановяване по изготвените изравнителни сметки са отнесени към периоди извън процесния. Доводите на ответника, че страната не дължи заплащане на доставеното количество топлинна енергия, поради неполучаване на издадени фактури за вземанията, е неоснователно. Връчването на фактурите, издадени за задължения в процесния период, не е включено в основанията, обуславящи възникването им, а има значение единствено за настъпване на изискуемостта на вземането / така изрично Решение № 2681/25.05.2023 г. по в. гр. д. № 10719/2022 г. по описа на СГС, IV – Б въззивен състав, поставено по въззивна жалба на настоящия ответник по идентичен спор/.

При доказаност на предявения иск за главница по основание и размер, следва да бъде разгледано своевременно заявеното от ответника възражение за погасяване на задължението по давност.

Съгласно разясненията дадени с Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 07.01.2022 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 07.01.2019 г., са погасени по давност. От приетото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че вземането за незаплатена цена на доставена топлинна енергия, чиято изискуемост е настъпила преди 07.01.2019г. възлиза на 172,67 лева. От изложеното следва, че искът се явява основателен за сумата в размер на 1337,21 лева.

По иска с правно основание чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникване на главен дълг, изпадане на длъжника в забава и размера на обезщетението. В тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга на падежа. Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Доколкото липсва писмен договор, по отношение на ответника не са приложими Общите условия на ищцовото дружество, съгласно които вземането за топлинна енергия става изискуемо след изготвяне на изравнителна сметка за отоплителния сезон. Според нормата на 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Задължението за заплащане на получена без основание сума няма определен падеж на изпълнение, поради което, за да бъде поставен ответникът в забава, следва да бъде поканен от ищеца да му заплати претендираната сума. По делото не е представена нарочна покана отправена от ищеца до ответника за заплащане на процесните суми. По делото е представено единствено искане от ищеца до ответника за представяне на доказателство за валидни наемни правоотношения във връзка с процесния имот, което от една страна не представлява покана за плащане на конкретни вземания, а от друга липсват доказателства да е достигнало до адресата. Предвид изложеното съдът намира, че при липса на доказателства, от които по категоричен начин да се установява, че ответникът е поставен в забава, исковата претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия се явява неоснователен.

С оглед обстоятелството, че между страните няма сключен писмен договор, Общите условия на ищеца, предвиждащи, че таксите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение не обвързват ответника. От друга страна – няма доказателства по делото ищецът да е заплатил тези суми на фирмата за дялово разпределение, поради което не може да се приеме нито, че ответникът се е обогатил със спестяване на такъв разход, нито, че ищецът е обеднял с направата или с дължимостта му. Предвид изложеното искът за сумата в размер на 59,84 лева, представляваща стойност на услуга за извършване на услугата дялово разпределение за процесния период, се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен, като с оглед неоснователността на претенцията за главница следва да бъде отхвърлен и предявения акцесорен иск за обезщетение за забава в размер на 13,27 лева.

Съгласно указанията дадени в т.12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК, постановено по някои спорни въпроси на заповедното производство, съдът по предявения по реда на чл. 415 ГПК иск, съобразявайки изхода на спора разпределя отговорността за разноските, както в заповедното, така и в исковото производство.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените от ищеца съдебни разноски в заповедното производство съразмерно на уважената част от исквата претенция. Направените от (фирма) разноски по ч. гр. д. № 599/2022 г. по описа на СРС, 127 състав, възлизат общо на 91,27 лева, представляващи заплатена държавна такса за разглеждане на подаденото заявление в размер на 41,27 лева и юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната в размер на 50 лева, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като в тежест на **** следва да бъде възложено да заплати сумата в размер на 59,15 лева.

Направените от ищеца разноски в настоящото производство възлизат общо на сумата в размер на 641,27 лева, от която сумата в размер на 41,27 лева довнесена държавна такса за разглеждане на спора, сумата в размер на 500 лева внесен депозит за изслушване на съдебно – техническа и съдебно – счетоводни експертизи и сумата в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК по съразмерност на уважената част на исквата претенция **** следва да заплати на (фирма) съдебни разноски в размер на 415,59 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако са били защитавани от *юрисконсулт*. Независимо от изхода на спора в полза на ответника не се следват разноски съразмерно на отхвърлената част от вземанията, тъй като същият не е представляван от юрисконсулт, а от лице с юридическо образование.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявен от (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в (адрес), срещу ****, БУЛСТАТ ****, с адрес в (адрес), иск по реда на чл. 422 ГПК, че ответникът дължи на ищцовото дружество на основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на **1337,21 лева**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в (адрес), с абонатен номер ****, представляващ половината от втори етаж с площ от 173 кв.м., за период от 07.01.2019 г. до 30.04.2020г., с която сума ответникът неоснователно се е обогатил, ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена Заповед за изпълнение № 2542/21.01.2022 г. по ч. гр. д. № 599/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД за цена на доставена топлинна енергия за разликата над уважената част до пълния заявен размер от **1607,99 лева** и за периода от 01.11.2018 г. до 07.01.2019 г., както и предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата в размер на **382,22 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за период от 31.12.2018 г. до 16.12.2021 г., предявеният иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД за сумата в размер на **59,84 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.11.2018 г. до 29.02.2020 г., с която сума ответникът неоснователно се е обогатил, ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, и предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата в размер на **13,27 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 31.12.2018 г. до 16.12.2021 г.

ОСЪЖДА ****, БУЛСТАТ ****, с адрес в ***** , да заплати на (фирма), ЕИК ****,

със седалище и адрес на управление в (адрес), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер 59,15 лева, представляваща сторени съдебни разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА ****, БУЛСТАТ ****, с адрес в (адрес) , да заплати на (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в (адрес), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 415,59 лева, представляваща сторени съдебни разноски в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в (адрес), в качеството на трето лице-помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „****“, БУЛСТАТ ****, с адрес в (адрес), в качеството на трето лице-помагач на страната на ответника.

ПРИ ВЛИЗАНЕ В СИЛА на решението, ч. гр. д. № 599/2022 г. по описа на Софийски районен съд, да се върне на състава, като се приложи заверен препис от настоящия съдебен акт.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____